

ALS NIEUW GEBOREN

Enige jaren geleden stond op een reclamebord het volgende te lezen:

ÉÉN KEER GEBOREN OM TWEE KEER TE STERVEN...

TWEE KEER GEBOREN OM ÉÉN KEER TE STERVEN!

WAT WENST U?

Een eigenaardige aankondiging! Voorbijgangers bleven dan ook staan om te lezen wat er op het bord stond, maar zij konden de bedoeling niet begrijpen. “Twee keer geboren om één keer te sterven” wat betekent dit? Kunnen wij het begrijpen? Ja, in het licht van de Bijbel zal het ons duidelijk worden. Nicodemus, een Farizeeër en leraar in Israël ging eens naar Jezus met de vraag: “Hoe kan ik het eeuwige leven ontvangen?” Jezus antwoordde: “Wat uit het vlees geboren is, is vlees.” Johannes 3: 6.

Wij komen met een vleeselijk lichaam in de wereld, zijn van nature zondig en aan de dood onderworpen. De Bijbel vertelt ons dat “allen gezondigd hebben en de heerlijkheid Gods derven”. Romeinen 3: 23. Dit betekent dat niemand automatisch recht heeft op het eeuwige leven, want “het loon dat de zonde geeft, is de dood”. Romeinen 6: 23. Alle mensen moeten vroeg of laat sterven en daarna komt het oordeel. “En zoals het de mensen beschikt is, éénmaal te sterven en daarna het oordeel.” Hebreëen 9: 27. Om de uitspraak van het oordeel te kunnen vernemen, moeten ook de onbekeerde zondaars weer tot leven worden gebracht. “Verwondert u hierover niet, want de ure komt, dat allen, die in de graven zijn, naar zijn stem zullen horen, en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel.” Johannes 5: 28, 29. (Zie onze brochure: Het oordeel over de goddelozen)

Zodra de ongehoorzamen hebben vernomen hoe het vonnis luidt, zullen zij voor de tweede maal sterven. Hiermee wordt de tweede zin op het re-

clamebord duidelijk. “Eén keer geboren om twee keer te sterven.”

Maar wat betekent de tweede zin? In het leven van iedere zondaar moet een geestelijke geboorte, of een “wedergeboorte” plaats hebben, die niet uit de mens zelf voortkomt, maar uit de Geest. Deze wedergeboorte is te zien aan een verandering ten goede van de gehele mens. De wedergeborene sterft maar één keer omdat de wedergeboorte of tweede geboorte het begin is van een nieuw leven dat nooit zal eindigen. “... en wat uit de geest geboren is, is geest.” Johannes 3: 6. Hiermee is ook de betekenis van de tweede zin duidelijk geworden: “Twee keer geboren om één keer te sterven.”

Als wij in de wereld komen, ontwikkelen wij de natuurlijke eigenschappen van onze voorouders en wij groeien op in een omgeving waar ons karakter gevormd wordt. De karaktertrekken van onze voorouders kunnen we in onszelf ontdekken. Wij zullen in dit leven hiervan nooit helemaal loskomen. Het is moeilijk om ze te veranderen. Wanneer we ons alleen door die vleselijke gesteldheid zouden laten leiden, dan zullen we de eeuwige dood sterven.

Wat is de wedergeboorte?

De Bijbel spreekt over “de tweede dood”. Openbaring 20: 14. Als God geen wonder verricht, is onze toestand hopeloos. Maar er is gelukkig een weg om aan de tweede dood te ontkomen. Wij moeten opnieuw geboren worden om opnieuw te kunnen beginnen.

Om het voor Nicodemus duidelijk te maken hoe hij het eeuwige leven kon beërven, sprak Jezus met hem over de wedergeboorte. Dat was een onderwerp waar deze leraar in Israël niets van begreep. Daarom vroeg hij: “Hoe kan een mens geboren worden als hij oud is “? Johannes 3: 4. Misschien zou u dezelfde vraag gesteld hebben. Maar de Here legde het uit en zei: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het koninkrijk Gods niet binnengaan.”

Johannes 3: 5.

“Geboren uit water” heeft betrekking op de bijbelse doop. “Geboren uit de Geest” wil zeggen: een karakterverandering door de werking van de Heilige Geest. Deze twee geboorten zijn van het grootste belang, want de doop in water is het uiterlijke teken van de innerlijke verandering. De mens is verplicht zich te laten dopen als het bewijs dat de Heilige Geest is begonnen aan het hervormen van zijn karakter.

Waarom moet een mens gedoopt worden?

Op Pinksteren werd de Heilige Geest op de gelovigen uitgestort. Petrus sprak een menigte mensen toe. Allen waren diep onder de indruk en zo getroffen dat zij de vraag stelden: “Wat moeten wij doen, mannen broeders?” Waarop Petrus antwoordde: “Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen.” Handelingen 2: 38.

Waarom drong de apostel op bekering en doop aan? Omdat Jezus kort tevoren naar de hemel was opgestegen en bij het afscheid had Hij hen de volgende opdracht gegeven: “Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.”

Matteüs 28: 19, 20.

Meer dan negentienhonderd jaar geleden stelde Christus de christelijke doop in. Johannes de Doper doopte al eerder, maar die doop had een andere betekenis. De Joden kenden al lang het dopen van proselieten, dat waren heidenen, die zich bij het joodse geloof wilden aansluiten. Voordat zij besneden werden, moesten zij gedoopt worden. Deze plechtigheid was dan het bewijs dat zij van het heidendom afstand gedaan hadden en al de afgodendienst losgelaten. Toen Johannes de Doper zijn toehoorders uitnodigde om zich te laten dopen, was dat voor de Joden en de Farizeeën niet vreemd, want de doop die hij predikte was de doop van de bekering. Johannes was als voorloper van Christus gekomen om de mensen tot God

te bekeren. Jezus onderwierp Zich aan deze doop, niet omdat Hij Zich moest bekeren, maar Hij wilde één zijn met het volk. Hij ging aan de kant van de bekeerden staan en Hij erkende daarmee het werk van Johannes als van goddelijke oorsprong.

De opdracht van Jezus aan zijn discipelen was echter iets nieuws. Alle volken moesten gedoopt worden in de naam van de Vader en van de Zoon en van de heilige Geest. Dit was niet het geval met de doop van Johannes, want hij kon immers nog niet dopen in de naam van de Zoon. Jezus had zijn leven nog niet gegeven en Hij was nog niet verheerlijkt. Ook was het voor Hem niet mogelijk in de naam van de heilige Geest te dopen. De heilige Geest was er nog niet, omdat Christus niet opgevaren was. (Johannes 7: 39).

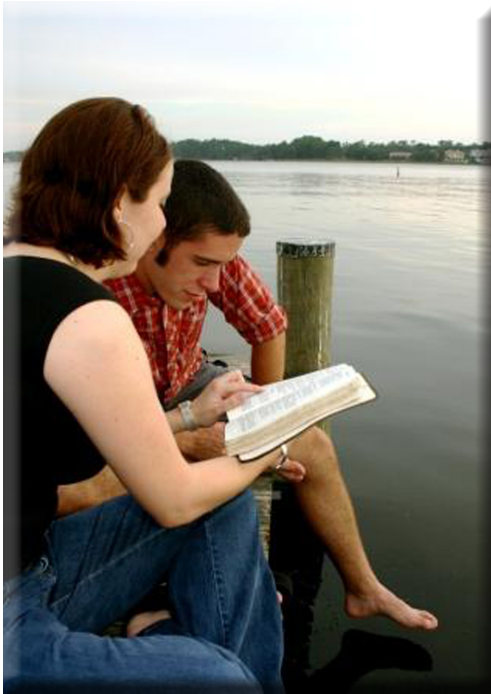
De Here leerde zijn discipelen hoe zij zijn opdracht moesten uitvoeren. Hij zei: “Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.” Marcus 16: 15, 16.

Jezus verlangde ernaar om de hele wereld te behouden. Hij wilde dat alle mensen tot erkenning van de waarheid zouden komen. Daarom gaf Hij Zich tot een losprijs voor allen. (1 Timoteüs 2: 4-6).

Hij had niet de opdracht gegeven door middel van de doop mensen tot discipelen te maken. Dat zou het omgekeerde zijn van wat Hij bedoelde. De doop maakt niemand tot een volgeling van de Here. De doop is een openbaar getuigenis van de gelovige. Daarom moesten de apostelen tot de uiteinden van de aarde gaan om het evangelie aan de hele mensheid te prediken. Zij gaven gehoor aan het bevel en als gevolg hiervan kon Paulus zeggen dat het evangelie onder alle volken bekend gemaakt was. (Romeinen 16: 26).

Zij begonnen met het prediken, want door het woord te horen moesten de mensen het evangelie leren geloven (Romeinen 10: 14, 17). Zonder geloof is het onmogelijk om God te behagen (Hebreeën 11: 6).

De boodschap luidde: “Vriend, u bent uitgenodigd!” God maakt geen onderscheid tussen personen en het verschil tussen een besneden of onbe-

sneden mens is niet van belang. Jezus neemt elke berouwvolle zondaar aan en maakt hem tot een kind van God.

“Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van Jood op Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk; gij allen zijt immers één in Christus Jezus.”

Galaten 3: 27, 28.

Op het geloof moet de doop volgen. Wij zien dat Petrus in navolging van deze opdracht gehandeld heeft: “Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd.” Handelingen 2: 41.

De apostelen hebben de opdracht van hun Here nauwkeurig uitgevoerd, want alleen door wedergeboorte en doop kan de zondaar een discipel van Jezus worden. “... heeft Hij, niet om werken der gerechtigheid, die wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontferming ons gered door het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de heilige Geest.”

Titus 3: 5.

De verstrekkende werking van de bijbelse doop

Door onze doop verklaren wij in het openbaar voor God en mensen, dat wij van het leven zonder God afstand hebben gedaan. Wij willen Christus aannemen om in zijn kracht als een “nieuw” mens te leven.

“Wat zullen wij dan zeggen? Mogen wij bij de zonde blijven, opdat de genade toeneme? Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij, die der zonde afgestorven zijn, daarin nog leven? Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen.” Romeinen 6: 1-4.

De doop ondergaan is één worden met Christus en deelhebben aan zijn lijden, sterven en opstanding. In de doop wordt dus het sterven en de opstanding van Jezus werkelijkheid voor de dopeling. De doop is de zinnebeeldige begrafenis en opstanding van hen, die ernaar verlangen om voor altijd één met de Here te zijn.

Paulus wilde in Romeinen 6 de lezers aan de doop herinneren. Zij wisten de betekenis ervan; zij waren in de dood van Christus gedoopt. In geestelijk opzicht hadden zij dezelfde worsteling gehad als hun Heiland. Zijn sterven was in hun leven werkelijkheid geworden. Daarom kon Paulus schrijven: “Die in Christus Jezus gedoopt zijn, zijn in zijn dood gedoopt.” Voordat Jezus stierf, moest Hij in Getsemane een ontzettende zielestrijd voeren. Daarna werd Hij gevangen genomen, gemarteld en gekruisigd. Hij stierf en werd in het graf gelegd. Daarna stond Hij op uit de dood.

Houd nu deze vijf punten goed vast:

a. geestelijke strijd; b. gekruisigd; c. gestorven; d. begraven; e. opgestaan.

a. geestelijke strijd

“Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben.” Filippenzen 3: 12.

Toen Paulus op weg was naar Damascus om de discipelen van Jezus als gevangenen naar Jeruzalem te brengen, riep de Here hem plotseling een “halt” toe. Toen begon de geestelijke strijd van Paulus, die hem tot een beslissing leidde, tot een ommekeer in zijn leven. (Handelingen 9: 1-6).

Dit is ook het geval als Christus ons een “halt” toeroept. Dan volgt een strijd, die zolang duurt totdat wij ons aan Hem overgeven.

Zeg nu niet bij uzelf: “Ik beleef dit niet zoals Paulus, zou God mij dus niet roepen?” God gaat niet bij ieder dezelfde weg. Let op de uitspraak van Christus: “Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke.” Johannes 6: 44.

Als de gedachte bij ons rijpt dat wij Jezus willen volgen, heeft God al lange tijd aan ons gewerkt. Dan komt voor ons het keerpunt: Wij verlangen ernaar het oude leven los te laten en Jezus te volgen.

b. gekruisigd

Jezus werd niet alleen gegrepen en gevangen genomen, maar ook gekruisigd. Zijn doodvonnis was getekend en er was ook vastgelegd op welke wijze Hij zou moeten sterven. Het schandelijke kruis wachtte Hem.

“... dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden.” Romeinen 6: 6. Onze oude mens moet gekruisigd worden: “Want wie Christus Jezus toebehoren, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd.” Galaten 5: 24.

Velen beschouwen het kruis nu als een ereteken. Het wordt aan een dunne ketting gedragen, aan de wand bevestigd of op een kerkgebouw geplaatst als een belijdenis van geloof. Hoewel deze handelingen goed bedoeld zijn, ontbreekt iets dat veel noodzakelijker is. We moeten de oude mens vol hartstochten en begeerten kruisigen en al het verkeerde wegdoen. Dit is soms hard en geeft veel strijd, want de oude mens verzet zich tegen het sterven. Daarom zegt Paulus: “... ik sterf elke dag” (1 Korintiërs 15: 31). En in de brief aan de Galaten:

“Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld.” Galaten 6: 14.

“... de wereld mij gekruisigd is”, dat wil zeggen dat ik met het wereldse moet breken. Jezus wees er in zijn hogepriesterlijke gebed op dat de we-

reld zijn discipelen haatte omdat zij niet uit de wereld waren, hoewel zij toch in de wereld moesten blijven (Johannes 17).

Christenen zoeken de wereld niet; zij zijn voor de wereld gekruisigd, want de wereld kan hen niet alles geven. In haar ogen zijn zij in vele opzichten spelbrekers. Op de gelovigen wordt goed gelet en er wordt meer van hen verwacht dan van anderen. Het mag echter niet alleen “kruisigen” blijven, het sterven moet ook volgen.

c. gestorven

“Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God.” Kolossenzen 3: 3.

“Gij zijt gestorven!” Paulus bedoelde hier niet de werkelijke dood mee, want dan zouden zij er niet meer zijn. Hij sprak ook niet van een “geestelijke” dood. Wie geestelijk dood is, denkt niet meer aan het Woord van God. In deze tekst wordt gezegd dat gelovigen voor de zonde gestorven moeten zijn, hoewel zij levende mensen zijn.

In de brief aan de Romeinen had Paulus over de genade geschreven en de vraag gesteld: “Mogen wij bij de zonde blijven, opdat de genade toename” (Romeinen 6: 1).

Hij gaf zelf het antwoord: “Volstrekt niet! Immers hoe zouden wij, die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven” (vers 2)? Hieruit volgt, dat we eerst in Christus moeten geloven, voordat “sterven en begraven worden” kan plaats vinden.

“Zo moet het voor u ook vaststaan, dat gij wél dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus.” Romeinen 6: 11.

Het moet voor iemand die gedoopt wil worden, vaststaan dat hij dood zal zijn voor de zonde. Hij wil daar niet meer in leven. Er staat niet: een gedoopte zal nooit meer iets verkeerd doen of struikelen. Hij is als een kind dat moet leren lopen. Hij struikelt keer op keer. De moeder tilt het op, spreekt het kind moed in en het begint weer te stappen.

In Spreuken 24: 16 staat een dergelijke beschrijving van een mens die wedergeboren is: “Want de rechtvaardige valt zeven maal, doch staat

weer op”. Het laatste is het voornaamste: als hij valt blijft hij niet liggen – hij staat weer op!

“Indien wij dan met Christus gestorven zijn, geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven.” Romeinen 6: 8. Dus: eerst met Christus sterven en dan begraven worden door de doop.

d. begraven

“Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood.”

Romeinen 6: 4.

Wie zich laat dopen zegt daarmee: “Ik heb de oude mens begraven, ben

voor de wereld gestorven; ook mijn zelfzuchtige natuur heb ik door de doop begraven en mijn zonden laten afwassen – Ik wil Christus volgen!”

“En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op, laat u dopen en uw zonden afwassen, onder aanroeping van zijn naam.” Handelingen 22: 16.

“En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geesten ontvangen.” Handelingen 2: 38.

De doop is een afwassing en vergeving van zonden. Zoals het lichaam door water wordt afgewassen en gereinigd, zo reinigt het bloed van Christus ons van de zonde. Wij weten immers dat onze zonden alleen door het bloed van Christus worden afgewassen!

e. opgestaan

“... gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwhed des levens zouden wandelen. Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding.” Romeinen 6: 4, 5. Door de doop laten wij zien dat onze oude mens gestorven en in het water begraven is. Het oude leven is verdwenen en wij zijn dood voor het verleden. Wij komen echter weer uit het water omhoog en beginnen een nieuw leven met behulp van de heilige Geest. Met Christus zijn wij één geworden.

“Daar gij met Hem begraven zijt in de doop. In Hem zijt gij ook mede opgewekt door het geloof.” Kolossenzen 2: 12.

“Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen die boven zijn, die niet op de aarde zijn.” Kolossenzen 3: 1, 2.

Omdat de doop zo'n belangrijke betekenis heeft, is er ook een goede voorbereiding en een bewust geloof nodig. Daarom droeg Jezus zijn discipelen op om eerst te onderwijzen en de dopelingen op de hoogte te stellen van wat het geloof vraagt.

De heilige Geest leidde Filippus op de weg naar Gaza. De evangelist ontmoette een kamerling (minister) uit het Morenland, die hardop uit het boek van Jesaja las. Hij kwam op het juiste ogenblik om de voorname man uit te leggen wat hij niet begreep en hij predikte hem Christus. Toen zij bij water kwamen verzocht de kamerling dringend aan Filippus om gedoopt te worden.

“En terwijl zij onderweg waren, kwamen zij bij een water, en de kamerling zeide: Zie, daar is water; wat is ertegen, dat ik gedoopt wordt? En hij zeide: Indien gij van ganser harte gelooft, is het geoorloofd. En hij antwoordde en zeide: Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is. En hij liet de wagen stilhouden en beiden daalden af in het water, zowel Filippus als de kamerling, en hij doopte hem.” Handelingen 8: 36-38.

Veronderstel nu eens dat de kamerling gezegd had: “Ik wil wél gedoopt

worden, maar ik kan nog niet geloven.” Zou de evangelist hem dan gedoopt hebben? Nee, want Jezus had gezegd:

“Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.” Marcus 16: 16.

Ieder die de doop in overweging neemt, moet zichzelf de volgende vragen stellen:

1. Gelooft ik dat Jezus Christus voor mijn zonden gestorven is en mij door dit verzoenend sterven vergeving schenkt?
2. Gelooft ik dat Hij is opgestaan en mij eens zal opwekken om het eeuwige leven te beërven?
3. Gelooft ik dat ik als ik met Hem gekruisigd word, ik dan ook met Hem mag leven?

“Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven.” Galaten 2: 20.

Waarom moeten wij bij de doop ondergedompeld worden?

Wij hebben tot nu toe gezien dat de doop een uitbeelding is van het afwassen van zonden, het begraven worden van de oude mens en het opstaan, of een opgewekt worden, om een nieuw leven te beginnen. Daarom moet ook de doop een “indopen” of onderdompelen in het water zijn. De doop moet door “onderdompeling” geschieden, om duidelijk te maken dat wij voor het verleden begraven zijn en wij gebroken hebben met de zonde.

De Heiland werd gedoopt toen Hij met zijn openbare werk begon. In die tijd was zijn wegbereider, Johannes de Doper, bezig de mensen aan te sporen zich te bekeren en zich te laten dopen. Allen die tot Hem kwamen, dompelde hij onder water als bewijs dat zij hun zondige leven vaarwel wilden zeggen. Op de plaats waar hij doopte was veel water. (Johannes 3: 23). Nadat Johannes de gelovigen ondergedompeld had, hielp hij hen weer opstaan. Johannes leidde Jezus ook in het water, dompelde Hem

onder en hielp Hem weer op de been. Hiermee werd het zinnebeeld van een begrafenis en opstanding aanschouwelijk voorgesteld.

“Terstond nadat Jezus gedoopt was, steeg Hij op uit het water.” Matteüs 3: 16.

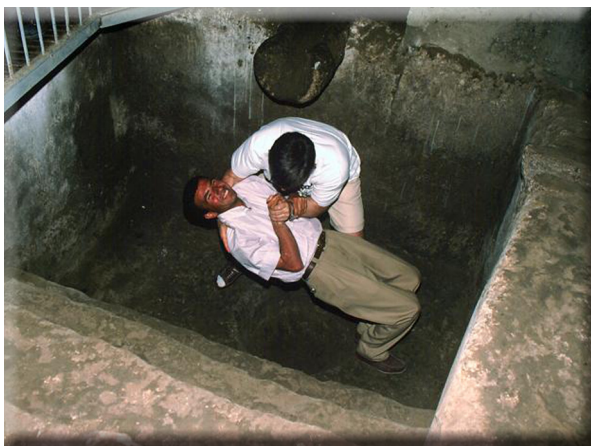
Filippus deed hetzelfde met de Moorse kamerling:

“En hij liet de wagen stilhouden en beiden daalden af in het water, zowel Filippus als de kamerling.” Handelingen 8: 38.

Was een besprengen of begieten met weinig water voldoende geweest, dan had deze rijke en voorname man zijn kostbare kleding niet nat behoeven te maken of zich in het bijzijn van zijn bedienden uit te kleden. Het was dan ook niet nodig geweest met de doop te wachten totdat zij bij water kwamen, want het gezelschap in de wagen zal zeker in het bezit van een goede voorraad water zijn geweest. Er staat echter duidelijk: “... en beiden daalden af in het water, zowel Filippus als de kamerling.” Er had eenvoudig kunnen staan: en zij daalden af in het water. Maar er staat uitdrukkelijk vermeld dat Filippus en de kamerling samen afdaalden in het water.

Deze voorname man wilde aan de opdracht van Jezus gehoorzamen en hij nam daarbij het ongemak van een totale onderdompeling.

De allervroegste kerkgeschiedenis toont aan, mede door nog intact gebleven doopkapellen (baptisteria), dat de apostelen en de eerste christenen doopten door een onderdompeling van het gehele lichaam, want in zo'n doopkapel was het doopvont

groot genoeg om erin te zwemmen.

Het Griekse woord voor “doop” (baptisma) in de oude handschriften van het Nieuwe Testament is: “onderdompeling”.

Omdat het niet gemakkelijk was op elke plaats de doop door onderdompeling toe te passen, heeft de kerk eigenmachtig het bevel van Jezus en de handelwijze van de apostelen en de eerste christenen opzij gezet.

In het boek: “Kompendium der Kirchengeschichten” van Karl Heussi lezen wij op bladzijde 251 het volgende:

“De onderdompeling werd in het avondland, (in het westen), sinds de 13e eeuw langzamerhand door de besprenging vervangen. Dit gebeurde niet in het oosten.”

Maar “besprengen” is geen “dopen”. Wij hebben gezien dat het Griekse werkwoord “baptizoo” de betekenis heeft van “onderdompelen”. In veel talen werd dit Griekse woord onveranderd overgenomen. Ons Nederlands woord “dopen” geeft het begrip van het Griekse woord zeer juist weer. In het woord “dopen” schuilt het woordje “diep”. De Bijbel kent ook het woord “sprenkelen”, maar dit woord werd voor een andere handeling gebruikt.

“De priester zal zijn vinger in het bloed dopen en van het bloed zevenmaal sprenkelen voor het aangezicht des Heren, vóór het voorhangsel van het heiligdom.” Leviticus 4: 6.

De priester doopte zijn vinger in het bloed en sprenkelde het bloed dat aan zijn vinger kleefde vóór het voorhangsel. Hij doopte het voorhangsel niet! Hier staan twee verschillende begrippen in één zin en hieruit is duidelijk af te leiden dat “sprenkelen” nooit met “dopen” verward kan worden!

Moeten kleine kinderen gedoopt worden?

Als wij goed nadenken over het feit, dat onderwijzing en bekering aan de doop vooraf moeten gaan, dan komen wij tot het inzicht, dat in de Bijbel geen sprake is van een kinderdoop of kindersprenkeling. Wij vinden nergens het bevel om zuigelingen te dopen. Elk mens mag zelf de beslissing

nemen of hij Christus wil aannemen of afwijzen. Wij kunnen niet voor anderen de keuze doen. Ouders kunnen dat ook niet voor hun kinderen. God neemt kleine kinderen aan, niet omdat ze gedoopt of besprenkeld zijn, maar omdat Jezus zei: “Laat de kinderen geworden en verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen.” Matteüs 19: 14.

Toen de moeders hun kinderen naar Jezus brachten om zijn zegen te ontvangen, wilden de discipelen dit verhinderen. Hij bestrafte ze, legde zijn handen op de kinderen en vertrok (Matteüs 19: 15). Wij lezen dus wel dat Hij hen zegende, maar er staat nergens in de Bijbel dat Hij hen doopte. Hier deed zich toch de beste gelegenheid voor om aan de discipelen de opdracht te geven om kleine kinderen te dopen.

Het gedoopt worden is een handeling die wij geheel uit vrije keuze ondergaan, nadat wij Jezus als onze persoonlijke Verlosser en Zaligmaker beleden hebben.

Vaak wordt de bewering geuit dat de kinderdoop in de plaats van de besnijdenis is gekomen. In Israël werden alleen de jongetjes als zij acht dagen oud waren besneden. Toen Abraham lang op de beloofde zoon gewacht had, dacht hij dat zijn wens door Hagar, de zoon van de dienstmaagd, in vervulling zou gaan. Dit was tegen de wil van God. Pas toen hij negen en negentig jaar oud was kreeg hij opnieuw een belofte dat hij een zoon uit Sara zou ontvangen. Deze was de zoon van de belofte. God droeg hem eveneens op alle mannelijke nakomelingen te laten besnijden. Deze besnijdenis diende als teken dat zij tot het volk van God behoorden. Het was een nationale instelling en de besnedenen traden toe tot het joodse verbond. Direct na de geboorte kon de besnijdenis plaats hebben, omdat de kinderen uit joden geboren werden. Deze instelling had dus niets met het geloof van de besnede te maken. Gods Woord zegt van de besnijdenis:

“(Want) besneden zijn betekent niets, en onbesneden zijn betekent niets, maar wél het houden van Gods geboden.” 1 Korintiërs 7: 19.

De eerste christenen begrepen heel goed dat de doop niet in de plaats van de besnijdenis was gekomen. De geschiedenis getuigt hier duidelijk van. Paulus en Barnabas waren in Antiochië, waar Christenen, die uit de joden gekomen waren, moeilijkheden veroorzaakten. Deze beweerden dat christenen uit de heidenen besneden moesten worden. Hierover ontstond onenigheid. Wat was het voor Paulus gemakkelijk geweest om te zeggen: “Wees niet zo dwaas om over deze kwestie te twisten. De doop is toch in de plaats van de besnijdenis gekomen!” Paulus wist beter en zei dat niet. Hij ging met Barnabas en een paar andere broeders naar Jeruzalem om daar met de andere apostelen te spreken. Op een vergadering werd besloten dat de heidenen die tot het christendom overgingen niet besneden hoefden te worden. De christenen uit de joden bleven aanvankelijk doorgaan met het besnijden van hun kinderen (Handelingen 15: 1-6 en 22-29).

Als besnijdenis en doop dezelfde waarde hadden, waarom moesten de joden die christen geworden waren toch gedoopt worden? En wat moest er met de meisjes gedaan worden, als besnijdenis alleen voor de mannelijke nakomelingen was?

In het Oude Testament werden de kinderen door hun geboorte bij het joodse volk ingelijfd. Zij kregen als teken de besnijdenis. In het Nieuwe Testament krijgen de gelovigen op grond van de wedergeboorte, toegang tot de gemeente. Zij dragen als teken de bekering of de besnijdenis van het hart.

“Want besneden zijn of niet besneden zijn betekent niets, maar of men een nieuwe schepping is.” Galaten 6: 15.

Dit laatste wordt gevraagd van joden en niet-joden. Christus, noch de apostelen, noch de eerste christelijke kerk hebben de kinderdoop bevolen of toegepast.

Volgens Gods Woord moeten kleine kinderen niet gedoopt worden.

Hoe belangrijk is de doop?

Op deze vraag gaf de Here het antwoord: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u,

tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan.” Johannes 3: 5.

De doop door onderdompeling is het zichtbare bewijs dat God ons als kinderen heeft aangenomen. Het water wast zinnebeeldig de zonden van de dopeling af en de Geest vernieuwt het leven (Handelingen 2: 38). De doophandeling kan niet zalig maken, maar is een uitbeelding van het feit dat het bloed van Jezus ons van alle zonden reinigt.

Paulus vergeleek de gemeente – de kerk – met de bruid van Christus: “Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft, om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het woord, en zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet.” Efeziërs 5: 25-27.

Door de doop doen wij afstand van het oude leven en wij belijden dat wij opnieuw geboren en huisgenoten van God geworden zijn. De doop is noodzakelijk. Wij worden kinderen van God en leden van de gemeente. Wij zijn dan geen “vreemdelingen en bijwoners” meer, maar burgers van Gods Koninkrijk. Wij ervaren talloze zegeningen en wij hebben plichten die niet zwaar zijn.

“Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Jezus Christus zelf de hoeksteen is.” Efeziërs 2: 19, 20.

De doop is een bevel van Jezus Zelf. Hij zei: “Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden” (Marcus 16: 15, 16).

Als nu iemand zegt: “Ik geloof, maar ik wil de bijbelse doop niet ontvangen!”, dan is hij niet gehoorzaam. Ook iemand die zich laat dopen terwijl hij niet gelooft, is voor het eeuwige leven verloren. Want beide voorwaarden: “geloven en de bijbelse doophandeling ondergaan” zijn vereist.

Dit boekje komt uit de serie van 5 boekjes:

- * Als een mens sterft.
- * Het oordeel over de Goddelozen.
- * Hoe zit dat eigenlijk met de zondag?
 - * Als nieuw geboren.
 - * Het hiernamaals.

Samengesteld door "De Bazuin te Sion".

Deze brochure wordt u aangeboden door:
Stichting "De Bazuin te Sion"
Postbos 30
2957 ZG Nieuw-Lekkerland
Nederland

druk - 2011

zie ook - www.bazuintesion.nl